

Arrest

nr. 74 952 van 13 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 12 augustus 1993 te Banjul, Gambia. U bent van Wolof afkomst en u bent moslim. U bent geboren en opgegroeid in Banjul, samen met uw twee jongere zussen. Op een bepaald moment verloor uw moeder echter het leven na een ziekte en twee jaar later kwam ook uw vader om na een auto-ongeluk. Na de dood van uw beide ouders trokken u en uw twee jongere zussen in bij uw oom, de broer van uw vader, en zijn echtgenote. Uw oom, O.(...), werkte op de luchthaven van Banjul waar hij mensen hielp met hun bagage. Hij deed dit echter niet officieel en toen de overheid besliste dat enkel luchthavenpersoneel dit werk mocht doen, diende uw oom te stoppen met deze job. Aangezien uw oom vervolgens geen werk meer had, en hij bijgevolg uw studie niet meer kon betalen, moest u noodgedwongen stoppen met school toen u in de

negende graad zat. U bleef nadien meestal thuis in de woning van uw oom en tante. Uw oom had eveneens problemen met enkele personen, van wie hij geld had geleend dat hij niet kon terugbetalen, en deze personen kwamen regelmatig naar de woning van uw oom. Uw oom zelf was meestal niet thuis en de personen die hem zochten, vroegen u telkens waar uw oom dan wel was. Zelfs de politie kwam eenmaal naar de woning toen uw oom niet aanwezig was. U diende vervolgens mee te gaan naar het politiekantoor waar u enkele vragen werden gesteld – met name waar uw oom zich bevond – waarop u vervolgens na enkele uren weer mocht gaan.

Anderzijds had u ook problemen met uw tante bij wie u inwoonde. In eerste instantie, op het moment dat u bij uw oom en tante introk, ging alles goed, maar na een bepaalde tijd begon ze u het leven moeilijk te maken. Ze bedreigde u zelfs af en toe. U maakte zich ongerust, vooral over uw jongere zussen, en zei op een bepaald moment tegen uw oom dat u het huis wilde verlaten en dat u wou weggaan aangezien u de hele situatie beu was. Uw oom besloot – ook omwille van de problemen die hijzelf had – een vriend, C.(...), te contacteren die u zou helpen het land te verlaten. Op 10 november 2010 nam u samen met C.(...) het vliegtuig naar België, waar u de volgende dag asiel aanvraag bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de redenen waarom u niet terug kan keren naar Gambia geen verband houden met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet.

Zo verklaart u enerzijds dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van de problemen die uw oom - bij wie u inwoonde sinds het overlijden van uw ouders - met enkele personen had (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Anderzijds kende u eveneens problemen met uw tante, die u het leven moeilijk maakte en u af en toe zelfs bedreigde, aldus uw verklaringen tijdens het gehoor, waardoor u de woning van uw oom en tante wilde verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.4).

Deze motieven die u in het kader van uw asielrelaas aanhaalde, houden echter geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of het behoren tot een sociale groep). Het gaat hier immers enerzijds om problemen die uw oom zou hebben met enkele personen en waarbij uzelf niet betrokken lijkt te zijn, en anderzijds om een probleem dat zich situeert in de familiale sfeer, meer bepaald een probleem tussen u en uw tante die u het leven meer dan lastig zou hebben gemaakt. De door u tijdens het gehoor aangehaalde asielmotieven, kunnen bijgevolg niet als ‘vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd en behoeven als dusdanig geen internationale bescherming.

De opmerking van uw advocaat dat u als lid van een sociale groep, namelijk Gambiaanse wezen, recht zou hebben op Conventiebescherming, vindt geen steun. Immers, uit uw verklaringen blijkt niet dat dat de reden voor uw beweerde problemen is. Ook nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat wezen in Gambia gevisieerd worden met het oog op vervolging. Hierbij kan ook nog worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat uw grootouders nog in Banjul wonen en dat u met hen nog in contact was toen u nog in Gambia woonde (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw geboorteakte, die op 5/1/2011 werd opgesteld, nog vermeldt dat uw vader 'accountant' is, wat merkwaardig is gezien de man volgens uw verklaringen reeds twee jaren geleden overleden is (zie gehoorverslag CGVS, p. 3).

Wat betreft de beweerde problemen die uw oom zou hebben gehad in Gambia, en die volgens uw verklaringen tijdens het gehoor mee aan de basis lagen van uw vlucht uit uw land van herkomst, kan bovendien het volgende opgemerkt worden. U verklaart dat uw oom problemen zou hebben gehad omdat hij geld zou hebben geleend van enkele personen – geld dat hij later niet kon terugbetalen – en omdat hij een niet-officiële job aan de luchthaven zou hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U verklaart dat de personen met wie uw oom problemen had, regelmatig naar de woning van uw oom kwamen, terwijl uw oom niet thuis was (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U werd telkens gevraagd waar uw oom dan wel zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U verklaart dat uw oom overdag nooit thuis was, enkel 's nachts, hoewel hij toch geen werk meer had, gezien uw verklaring dat hij reeds een aantal

jaren zonder werk zat voordat u het land verliet (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U beweert bovendien dat zelfs de Gambiaanse politie eenmaal naar de woning van uw oom is gekomen, en dat u met hen diende mee te gaan, om uit te leggen waar uw oom dan wel was, om vervolgens na een paar uren weer vrijgelaten te worden door deze politiedienst (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Gevraagd of de politie u vertelde waarom ze op zoek waren naar uw oom, antwoordt u dat ze u dit niet vertelde (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U beweert dat ze enkel vroegen waar uw oom was, en dat het slechts eenmaal gebeurde dat de politie naar de woning van uw oom kwam (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Het is ten eerste vreemd dat de politie u niet zou verteld hebben waarom ze op zoek waren naar uw oom, maar het is in het algemeen merkwaardig dat u tijdens het gehoor niet meer kan vertellen over de beweerde problemen van uw oom. Zo verklaart u dat uw oom u niets vertelde over zijn problemen, dat u er niet veel over wist en dat er regelmatig personen naar uw woning kwamen om te informeren naar uw oom (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Gevraagd hoe uw oom dan reageerde toen u hem zei dat er weer iemand voor hem was gekomen, antwoordt u dat hij u zei gewoon elke keer te zeggen dat u niet wist waar hij was (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Op het einde van het gehoor verklaart u nogmaals dat uw oom er nooit over praatte, en dat u niet aan uw oom vroeg wat zijn problemen waren, wat toch opmerkelijk zou zijn, aangezien u telkens de betrokken personen te woord moest staan. U slaagt er tijdens het gehoor echter bovenal niet in aan te tonen dat uzelf problemen zou hebben gehad of in de toekomst problemen zou hebben als gevolg van de beweerde moeilijkheden die uw oom zou hebben gehad met enkele personen in Gambia. U haalt weliswaar één incident aan tijdens het gehoor waarbij u de broer van één van de personen, die naar de woning van uw oom was gekomen, op straat tegen het lijf liep waarop hij u beledigd zou hebben en waarop u vervolgens deze belediging gewoon genegeerd zou hebben, maar ook dit verandert niets aan de vaststelling dat u er niet in slaagt aan te tonen dat de problemen van uw oom enige onoverkomelijke moeilijkheden voor u inhielden.

Wat betreft de problemen en moeilijkheden die u met uw tante zou hebben gehad in Gambia, kan volgende bedenking gemaakt worden. U verklaart tijdens het gehoor dat uw tante u het leven moeilijk maakte en dat ze u zelfs af en toe zou bedreigd hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.4), waarop u uiteindelijk tegen uw oom zou verteld hebben dat u het huis wilde verlaten wat de directe aanleiding van uw vlucht uit Gambia zou zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Zoals reeds eerder aangehaald houden deze familiale problemen geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel. Bovendien slaagt u er niet in deze problemen te concretiseren. Gevraagd naar de aard van de problemen beperkt u zich tot losse bedreigingen en het feit dat ze heel boos kon worden, maar u kent de reden hiervan niet (zie gehoorverslag, p. 5-6). Daarenboven geeft u tijdens het gehoor aan dat u nooit naar de politiediensten in Gambia zou zijn geweest om deze problemen met uw tante te melden - u gaf tijdens het gehoor immers aan dat u vooral bezorgd was om uw twee jongere zussen - om eventueel op deze manier een oplossing te vinden (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U geeft verder aan dat uw twee jongere zussen nog steeds bij uw oom en tante wonen en dat u nog regelmatig contact met uw zussen en oom heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Gevraagd hoe het met uw zussen gaat, antwoordt u dat enkel uw jongste zus erover wil praten, en dat ze u verteld heeft dat er nog steeds problemen zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt om welke problemen het dan gaat, antwoordt u dat het anders was voor uw zussen, en dat u, aangezien u ouder was, meer problemen kende zoals de reeds vermelde bedreigingen geuit door uw tante (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Hierbij kan opgemerkt worden dat het vreemd is dat u in het kader van uw beweerde problemen met uw tante, in samenspraak met uw oom, onmiddellijk de drastische beslissing zou hebben genomen om Gambia te verlaten, wanneer u deze problemen aankaartte bij uw oom, zonder hiervoor enige andere oplossing voor uw probleem te hebben overwogen. Bovendien is het ook vreemd dat u enerzijds verklaart dat u ongerust was en nog steeds bent over de situatie waarin uw twee jongere zussen zich bevinden, en dat u anderzijds uw land van herkomst verlaat, zonder een echte oplossing voor uw twee zussen te hebben gevonden.

Derhalve heeft u tijdens het gehoor niet aangetoond dat u bij terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zou lopen. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat uw problemen ernstig en reëel zijn en bovendien dat u alle mogelijke opties zou hebben overwogen/uitgeput alvorens Gambia te verlaten en internationale bescherming te zoeken. Bijgevolg komt u evenmin in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

U legt tenslotte uw originele Gambiaanse geboorteakte voor maar uw identiteit, noch uw nationaliteit, worden in deze in twijfel getrokken.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan

worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsmede de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag). Verzoeker haalt verder ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 3 oktober 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor werd verzoeker in het Engels gehoord en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoeker meent dat het duidelijk is dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing geenszins inzicht geeft in de motieven waarop deze gebaseerd is en evenmin de beslissing afgetoetst heeft aan de criteria van het vluchtelingenverdrag. Er zou dan ook minstens een schending zijn van de materiële motiveringsplicht omdat de motieven van de beslissing volgens verzoeker niet zouden steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Verzoeker meent dan ook dat hij wel onder het toepassingsgebied valt van het vluchtelingenverdrag, en de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker zich hier beperkt tot het louter tegenspreken van de conclusies van de commissaris-generaal. Om de motieven van de

bestreden beslissing te weerleggen dient verzoeker concrete argumenten aan te brengen waarom deze motieven niet afdoende zouden zijn en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoeker stelt vast dat de commissaris-generaal van oordeel is dat verzoekers asielrelaas geen verband houdt met één van de vijf criteria die opgenomen zijn in het vluchtelingenverdrag. Verzoeker is hier niet mee akkoord. Hij is na de dood van zijn ouders bij zijn oom en tante gaan wonen. Hier werd hij op een bepaald ogenblik geconfronteerd met de problemen van zijn oom, waar verzoeker zelf niets mee te maken had. Hij zou verschillende malen bedreigd en ondervraagd zijn door de politie. Verder zou verzoekers tante hem diverse keren bedreigd hebben zonder gegronde reden. Verzoeker voelde zich dan ook bijzonder ongemakkelijk. Hij meent dat door zijn positie als wees in Gambia, hij behoort tot een zekere sociale groep die bijzonder kwetsbaar is en recht heeft op bescherming onder de vluchtelingenconventie. Verzoeker meent dat de problemen die hij gekend heeft in Gambia, verweven zijn met het feit dat hij wees is.

De bestreden beslissing stelt: *"(...)Deze motieven die u in het kader van uw asielrelaas aanhaalde, houden echter geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of het behoren tot een sociale groep). Het gaat hier immers enerzijds om problemen die uw oom zou hebben met enkele personen en waarbij uzelf niet betrokken lijkt te zijn, en anderzijds om een probleem dat zich situeert in de familiale sfeer, meer bepaald een probleem tussen u en uw tante die u het leven meer dan lastig zou hebben gemaakt. De door u tijdens het gehoor aangehaalde asielmotieven, kunnen bijgevolg niet als 'vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd en behoeven als dusdanig geen internationale bescherming.*

De opmerking van uw advocaat dat u als lid van een sociale groep, namelijk Gambiaanse wezen, recht zou hebben op Conventiebescherming, vindt geen steun. Immers, uit uw verklaringen blijkt niet dat dat de reden voor uw beweerde problemen is. Ook nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat wezen in Gambia gevisieerd worden met het oog op vervolging. Hierbij kan ook nog worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat uw grootouders nog in Banjul wonen en dat u met hen nog in contact was toen u nog in Gambia woonde (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw geboorteakte, die op 5/1/2011 werd opgesteld, nog vermeldt dat uw vader 'accountant' is, wat merkwaardig is gezien de man volgens uw verklaringen reeds twee jaren geleden overleden is (zie gehoorverslag CGVS, p. 3).(...)" De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete argumenten aanbrengt om dit motief te weerleggen. De Raad schaart zich dan ook achter dit motief. Er moet immers een verband zijn tussen de daden van vervolging en de gronden van vervolging zoals bepaald in het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3, § 3 van de vreemdelingenwet .

De commissaris-generaal verwijt verzoeker tevens dat hij geen nadere uitleg kan verschaffen omtrent de problemen die zijn oom had. Volgens verzoeker is dit zeker niet abnormaal. Hij was op dit moment nog minderjarig en werd door zijn oom niet op de hoogte gebracht van de aard van de problemen. Het enige dat verzoeker wist is dat zijn oom geld geleend had en dit niet kon terugbetalen. Verzoeker diende enkel mee te delen dat zijn oom niet thuis was, wanneer iemand naar hem kwam vragen. Verzoeker werd ook tegen gehouden op straat als gevolg van de problemen van zijn oom.

Vooreerst dient de Raad op te merken dat verzoeker inderdaad zeer vaag blijft wat betreft de problemen die zijn oom zou gehad hebben, waarin verzoeker ongewild betrokken zou geworden zijn. Verder is het zo dat hetgeen verzoeker in zijn relaas aanhaalt bezwaarlijk als vervolging omschreven kan worden. Verzoeker stelt dat er meermaals mensen aan de deur stonden die naar zijn oom vroegen. Verzoeker diende enkel te zeggen dat zijn oom er niet was. Eén van de mensen die naar zijn oom zijn komen vragen heeft op straat ook een keer iets naar verzoeker geroepen. Verzoeker zou verder eens door de politie meegenomen en ondervraagd zijn, maar hij zou enkele uren later zonder meer terug vrij gelaten zijn. Uit deze verklaringen kan de Raad niet opmaken dat verzoeker moet vrezen vervolgd te worden in zijn land van herkomst.

Met betrekking tot de problemen die hij had met zijn tante volhardt verzoeker ook in de verklaringen die hij reeds afgelegd heeft. Verzoeker is niet naar de politie te gaan om de bedreigingen die verzoeker ondervond, omdat hij nog minderjarig was op dat moment en er toch geen gehoor zou gegeven worden aan hetgeen hij te vertellen had. Verzoeker was trouwens ook financieel afhankelijk van zijn oom en tante. Verzoekers zussen zouden deze problemen niet ondervinden omdat ze jonger zijn en meisjes zijn. Zij worden niet betrokken in dergelijke aangelegenheden en genieten meer bescherming.

Het volstaat voor verzoeker niet om te volharden in zijn verklaringen om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker slaagt er niet in om concrete argumenten aan te halen waarom de verschillende motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert te weerleggen. De bestreden beslissing stelt: "(...)Wat betreft de problemen en moeilijkheden die u met uw tante zou hebben gehad in Gambia, kan volgende bedenking gemaakt worden. U verklaart tijdens het gehoor dat uw tante u het leven moeilijk maakte en dat ze u zelfs af en toe zou bedreigd hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.4), waarop u uiteindelijk tegen uw oom zou verteld hebben dat u het huis wilde verlaten wat de directe aanleiding van uw vlucht uit Gambia zou zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Zoals reeds eerder aangehaald houden deze familiale problemen geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel. Bovendien slaagt u er niet in deze problemen te concretiseren. Gevraagd naar de aard van de problemen beperkt u zich tot losse bedreigingen en het feit dat ze heel boos kon worden, maar u kent de reden hiervan niet (zie gehoorverslag, p. 5-6). Daarenboven geeft u tijdens het gehoor aan dat u nooit naar de politiediensten in Gambia zou zijn geweest om deze problemen met uw tante te melden - u gaf tijdens het gehoor immers aan dat u vooral bezorgd was om uw twee jongere zussen - om eventueel op deze manier een oplossing te vinden (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U geeft verder aan dat uw twee jongere zussen nog steeds bij uw oom en tante wonen en dat u nog regelmatig contact met uw zussen en oom heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Gevraagd hoe het met uw zussen gaat, antwoordt u dat enkel uw jongste zus erover wil praten, en dat ze u verteld heeft dat er nog steeds problemen zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt om welke problemen het dan gaat, antwoordt u dat het anders was voor uw zussen, en dat u, aangezien u ouder was, meer problemen kende zoals de reeds vermelde bedreigingen geuit door uw tante (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Hierbij kan opgemerkt worden dat het vreemd is dat u in het kader van uw beweerde problemen met uw tante, in samenspraak met uw oom, onmiddellijk de drastische beslissing zou hebben genomen om Gambia te verlaten, wanneer u deze problemen aankaartte bij uw oom, zonder hiervoor enige andere oplossing voor uw probleem te hebben overwogen. Bovendien is het ook vreemd dat u enerzijds verklaart dat u ongerust was en nog steeds bent over de situatie waarin uw twee jongere zussen zich bevinden, en dat u anderzijds uw land van herkomst verlaat, zonder een echte oplossing voor uw twee zussen te hebben gevonden(...)". De Raad schaart zich achter dit motief.

Waar de commissaris-generaal erop wijst dat verzoeker zijn problemen niet kan concretiseren, stelt verzoeker dat zijn verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig zijn en zij bijgevolg als voldoende bewijs zouden moeten gelden voor het geven van internationale bescherming. Verzoeker heeft de zaken weergegeven zoals hij ze ervaren heeft, maar hij was niet op de hoogte van elk detail.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees

bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker wijst er tevens op dat het asielinterview een heel stresserende gebeurtenis was en dat hij zich ervan bewust was dat zijn verdere toekomst grotendeels afhing van dit interview. Bovendien meent verzoeker dat zijn jeugdige leeftijd niet uit het oog mag verloren worden en ook niet dat hij zwaar getraumatiseerd zijn land van herkomst diende te verlaten. Hij wijst erop dat personen die geconfronteerd worden met een tragische gebeurtenis zich kort na de feiten niet alles kunnen herinneren en deze tragische gebeurtenissen worden vaak verdrongen waardoor men ze pas jaren later kan herinneren. Verzoeker stelt dat de bewering dat er redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepaalde gebeurtenissen in iemands leven, dermate in het geheugen gegrift zijn, dat deze persoon daar achteraf coherente verklaringen over kan afleggen, niet wetenschappelijk bewezen is.

Met betrekking tot herinneringen van traumatische gebeurtenissen wijst de Raad op het volgende: Het asielrelaas maakt gebruik van het autobiografisch geheugen van de betrokkene, meer bepaald de herinnering van gebeurtenissen uit de eigen persoonlijke geschiedenis. Met betrekking tot normale gebeurtenissen is het relatief gemakkelijk een coherent en gestructureerd relaas te geven van wat meegemaakt werd in het verleden. Uit wetenschappelijk onderzoek blijkt echter dat dit niet altijd het geval is voor traumatische ervaringen, namelijk ervaringen die een bedreiging betekenen van het eigen leven of fysieke integriteit of deze van een naaste persoon. De aard van herinnering van dergelijke traumatische ervaringen verschilt van die van gewone ervaringen. Dit onderscheid is betekenisvol voor de beoordeling van het gebrek aan coherentie van asielrelazen. Uit het onderzoek blijkt niet dat dergelijke ervaringen in het geheugen gegrift zouden zijn en aldus zeker in detail herinnerd kunnen worden. Er wordt in de wetenschappelijke literatuur een onderscheid gemaakt tussen centrale details die betrekking hebben op kernelementen van het relaas en perifere details. Bij herhaalde interviews zullen perifere details meer verschillen dan details met betrekking tot kernelementen. Perifere details zoals ruimte, tijd, plaats en het aantal aanwezige personen zullen moeilijker onthouden worden. Dit is het gevolg van een zogenaamde tunnelperceptie waarbij informatie die zich op de visuele of auditieve periferie van de schokkende gebeurtenis bevinden niet onthouden wordt en de aandacht gefocust is op het meest bedreigende element dat een centrale plaats krijgt. Hoe langer de tijd tussen twee interviews en hoe meer de betrokkene het voorwerp waren van een PTSS (Post Traumatisch Stress Syndroom) hoe meer details in de interviews kunnen verschillen (J. Herlihy, Evidentiary assessment and psychological difficulties, in Proof, Evidentiary Assessment and Credibility, in Asylum Procedures, Ed. G. Noll, 2005, The Raoul Wallenberg Institute Human Rights Library, 16, p. 123 – 137; E. Bloemen, E. Vloeberghs, C. Smits, Psychological and psychiatric aspects of recounting traumatic events by asylum seekers, p. 56-57, http://www.pharos.nl/uploads/site_1/Pdf/Documenten/Care%20Full%2042-85.pdf, geraadpleegd op 4 november 2011).

Elk interview brengt stress met zich mee en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar verzoeker toont niet aan dat dit hem niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan zijn interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoekende partijen kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor hun vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zouden kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van hun asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoekers aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er verder op dat verzoeker doorheen zijn relaas niet aannemelijk maakt dat de gebeurtenissen die hem zijn land van herkomst hebben doen ontvluchten dermate traumatiserend waren dat verzoeker hier geen voldoende duidelijke en gedetailleerde verklaringen kan afleggen.

Verzoeker stelt verder nog dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient toegekend te worden. Hij verwijst hierbij naar de Europese kwalificatierichtlijn en wijst op de coherente verklaringen die hij zou afgelegd hebben en die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten.

Verzoeker beroept zich op artikel 4, 5 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of

als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Betreffende de richtlijn 2004/83/EG werden het door verzoekers aangehaalde artikel omgezet in de vreemdelingenwet, meer bepaald artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, waardoor het niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie. Verzoeker beroept zich op geen dergelijke schending.

Ten slotte stelt verzoeker nog dat er ook dient nagegaan worden of hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. Verzoeker haalt hier de inhoud aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en wijst erop dat de verwijdering van een vreemdeling een probleem kan opleveren in het licht van artikel 3 EVRM. Verzoeker stelt dat de bescherming die op basis van artikel 3 EVRM geboden wordt breder is dan de bescherming die geboden wordt door het vluchtelingenverdrag. De bescherming die artikel 3 EVRM biedt heeft een absoluut karakter en duldt geen uitzondering. Verzoeker wijst er dan ook op dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;
toegevoegd griffier.

De voorzitter,

G. de MOFFARTS